

ATLANTÍDA

NEÚMYSELNÁ INVÁZIA

GREGORY MONE

FRAGMENT

Atlantída

Neúmyselná invázia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Gregory Mone
Atlantída – Neúmyselná invázia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ATLANTÍDA

NEÚMYSELNÁ INVÁZIA

ATLANTÍDA

NEŮMYSELNÁ INVÁZIA

GREGORY MONE

FRAGMENT

VENUJEM SVOJMU OTCOVI,
KTORÝ MA VZAL POD HLADINU
UŽ V RANOM VEKU
A ČASTO SA TAM SO MNOU VRACAL.

≈≈≈ OBSAH ≈≈≈

1	ROZPRÁVAČKA.....	11
2	DOKONALE DOBRÝ PLÁN.....	23
3	JEDINÝ SVET.....	37
4	JAZDA NA VLNE.....	45
5	OBCHODNÁ SPOLOČNOSŤ TEMNÁ VODA.....	54
6	STAROUSADLÍK Z HLBÍN.....	64
7	BYTOSTI Z TEMNOTY.....	79
8	ĽUDIA SLNKA.....	85
9	VELRYBU NEZMENŠÍŠ.....	101
10	ÚTEK Z OKRAJA.....	117
11	PRIATELIA ALEBO PRÍŠERY.....	139
12	DOMOV.....	149
13	NEOBVYKLÉ OKOLNOSTI.....	162
14	POVAHA VOJNY.....	171
15	PREPRACOVANÝ NÁPAD.....	183
16	VÄZENIE POD MOROM.....	188
17	INÝ DRUH STRATY.....	199
18	NÁHLA BEZMOCNOSŤ.....	210
19	TAJOMSTVO ATLANTÍDY.....	218
20	POCHOVANÍ V BAHNE.....	232
21	NIKDY MIMO DOSAHU.....	239
22	DLHÝ SEN.....	253
	EPILOG.....	257
	VEDA ZA EXISTENCIOU ATLANTÍDY.....	262
	POĎAKOVANIE.....	269
	POĎAKOVANIE.....	269

1

ROZPRÁVAČKA

KAYA potichu otvorila veľké pestrofarebné sklené okno a vyšla na balkón. Ulice pod ňou sa hemžili ľuďmi. Jej vesta, remienky na členkoch a rukavice boli zapnuté. Mohla ísť na predstavenie, vypočuť si ho a vrátiť sa naspäť, skôr ako niekto zistí, že zmizla. Jednoduché. Všetak?

Jej otec bol v obývačke a počúval nejakú debatu o budúcnosti poľnohospodárstva. Čosi o tom, ako mesto nakrmi svoje rastúce obyvateľstvo. Dôležité? Jasné. Nudné? Rozhodne. Ani otec nepôsobil príliš zaujato, dýchal sťažka a pomaly. Čoskoro začne chrápať.

Kaya sa rozhládla – doľava a doprava, hore a dole. V tejto skalnej stene žilo tucet rodín. Ktokoľvek by mohol dať otcovi vedieť, že ju zbadal, ako sa opäť vykráda preč. Napriek tomu... Toto bola jej šanca.

Vyskočila.

Pád bol tá ľahšia časť.

Rútala sa popri oknách susedov ako kameň. Na ulici sa ľudia tlačili ako ryby v akváriu. Kaya si medzi nimi ani nevedela nájsť miesto na pristátie. Zapla si na obleku gravitačný pohon a vznášala sa vo vzduchu niekoľko metrov nad davom. Žena s hustými sivými vlasmi sa zrazu vzniesla nad zástup ľudí a preletela smerom k balkónu oproti Kayinmu domu. Priestor, ktorý

žena opustila, sa už uzatváral. Kaya rýchlo klesla a vrhla sa do medzery. Potom sa prikrčila, splynula s davom a predierala sa dopredu ako všetci ostatní.

„Rozmaznaná vznášačka,“ zavrčal muž za ňou.

Ponáhľala sa preč, prepletala sa pomedzi ľudí a vytiahla z ruksaku tenký plášť. Obmotala si ho okolo pliec, aby zakryla svoj gravitačný výstroj. Ten chlap jej nemusel závidieť. Iste, mala oblek, ale jej život nebol dokonalý.

Štvrť, v ktorej žila, však bola nesporne krásna, dokonca aj tu dole na zemi. Leštené kamenné steny lemovali kryštály, nie zubaté, drsné skaly, aké by ste našli v iných oblastiach. Okná domov tvorili trblietavé modré a zelené sklá. A ani to tu nesmrdelo. Na ceste domov zo školy musela prejsť štvrťou, ktorá páchla hniúcimi rybami. Tu bol vzduch čistý a svieži.

V meste bolo teplejšie než zvyčajne. Kaya sa začínala potiť, a tak si poklopkala po opasku. Oblečenie povolilo, takže jej v ňom bolo v horúčave pohodlnejšie.

Vpredu, na druhej strane námestia, ju podľa plánu čakal Rian. Priestor okolo ventilácie zíval prázdnotou. To ju neprekvapovalo. Nikto sa nechcel dobrovoľne ocitnúť v blízkosti horúceho, vriaceho vzduchu.

Rian pokrútil hlavou, keď zbadal pod plášťom jej výstroj. „Vážne si zase vyskočila?“

„Nemôžem sa len tak vytratiť cez vchodové dvere.“

„Raz z teba niekto tú vec strhne.“

„Použila som tvoj trik so slúchadlom,“ zmenila tému. Rian vymyslel spôsob, ako prinútiť rodičov, aby si mysleli, že je vo svojej izbe, hoci v skutočnosti sa túlal po vonku. Naniesol na dvere trochu tmelu, prilepil naň staré slúchadlo s miniatúrnym reproduktorom a zosynchronizoval ho s vlastným slúchadlom. Ak niekto zaklopal alebo naňho prehovoril cez dvere, počul ho

a odpovedal. Nesmel sa však od svojho bytu príliš vzdialiť, aby jeho hlas znel cez reproduktor zreteľne. Takto rodičov ľahko oklamal, že je doma, a vždy sa tým chvastal. Kaya to však doteraz nikdy nevyskúšala. Hádám to bude fungovať.

V zhone si rozopla popruhy gravitačného výstroja – remienky na členky, rukavice a plech na hrud' – a spolu s plášťom si ich schovala do batoha.

„Pripravená?“ opýtal sa Rian. „Podme.“

Jej kamarát poznal bočné uličky a tunely Hrebeňového mesta lepšie než ktokoľvek iný. Väčšina ľudí sa vliekla v dave alebo sa viezla na lodiach a trajektoch po bolestne pomalých vodných kanáloch. No Rian? Vedel o všetkých skratkách a teraz viedol Kayu úzkymi zakrivenými cestičkami, tmavými schodiskami a mnohými priechodmi pod nimi. Človek si musel dávať pozor, keď sa tadiaľto ponáhlal. Ak by ste si náhodou vybrali nesprávny čas, mohla sa prihnať povodeň a odniesla by vás spolu s odpadkami.

„Ponáhľaj sa!“ zavolať ponad plece.

Vzduch páchol kovom a kamenná zem bola mokrá a pokrytá vrstvou špiny. Rian bežal a tým veľa riskoval. Jeden chybný krok a hrozilo, že sa pošmyknú a rozbijú si lakeť alebo koleno. „Spomall!“ zakričala naňho.

„Ani náhodou.“

Zabáčali doľava, doprava, a keď dorazili k starému divadlu, z Kaye tiekol pot. Povolenie šiat pomohlo iba trochu. Rian si premeriaval budovu s rukami v bok. Nápis nad vchodom bol vykrivený, chýbalo aj niekoľko písmen. Po bokoch drsnej kamennej steny rástla zelená plesen. Nad vchodom boli vysoko nad zemou dve veľké okná, ale obe vyzerali, že ich už roky nik neotvoril. „Sme tu správne?“ zaujímala sa.

Rian sa na chvíľu zamyslel. „Myslím, že áno.“

Kaya si znovu ťukla po opasku a otriasla si ruky aj nohy. Šaty nasiaknuté potom okamžite vyschli. Pred vchodom očakávala davy ľudí alebo aspoň zopár jednotlivcov. Koniec koncov, išlo o predstavenie Elidy. Tá žena zvykla rozprávať svoje príbehy pred tisícovými davmi. Vláda však začala rušiť jej vystúpenia s tvrdením, že tie príbehy sú príliš revolučné. Príliš nebezpečné. Samozrejme, Elida trvala na tom, že sú to iba príbehy. No skutočne boli?

Pred rokmi si ľudia kupovali lístky na jedno z jej predstavení mesiace vopred. Teraz boli zadarmo a konali sa tajne, ohlásili ich len niekoľko hodín pred začiatkom a niekedy sa narýchlo zrušili, ak sa o nich vláda dozvedela. Rian dal Kayi vedieť, že dnes sa bude predstavenie konať v tomto divadle. Teraz ju zaujímalo, či už ho náhodou nezrušili. „Si si istý, že sme tu správne?“ opýtala sa ešte raz.

Na sekundu zmlkol. Mal pochybnosti. Jeho výraz sa však náhle rozjasnil. Ukázal na desiatku ľudí, ktorí sa k nim náhlili z tmavej uličky. Skupinka prebehla okolo nich. Posledná žena zo zástupu sa otočila k Rianovi a ku Kayi, kým vošla dnu. „Už nezostáva veľa voľných miest,“ upozornila ich. „Na čo čakáte?“

Divadlo sa nachádzalo v širokej jaskyni s vysokými stropmi a dlhými radmi lavíc z lešteného kameňa. Na sedadlách v hlavnej časti sály sa tlačilo najmenej sto ľudí. Ďalšie desiatky sa tisli na balkóne nad nimi.

„Tam dole sú dve miesta,“ ukázal Rian na tretí rad.

Len čo si sadli, svetlá na javisku sa rozjasnili. Zvyšok sály potemnel.

Dav zatlieskal a Elida pomaly prešla do stredu kovového pódia a sadla si na malú stoličku. Mala dlhé kučeravé biele vlasy. Vyžarovala z nej akási zvláštna energia a nikto ju nemusel predstavovať. Nebolo to potrebné. Kayina stará mama povedala

vnučke, že keď bola malá, mama jej po večeroch rozprávala Elidine príbehy. Vraj jej mali pomôcť zaspáť, ale ich účinok bol opačný – prebudili v nej úžas, vzrušenie a neodbytnú túžbu zažívať dobrodružstvá. Na konci rozprávania Kaya vždy poskakovala po posteli a chrľila jednu otázku za druhou. Matka jej na ne veľmi rada odpovedala a nakoniec musel prísť do izby otec a upokojiť Kayin rozrušený mozog, nech konečne zaspí.

Kaya niekedy uvažovala, či jej tie príbehy mali naozaj pomôcť uvoľniť sa a zaspáť. Možno mali skôr podnietiť jej sny.

Odvtedy však prešlo veľa rokov. Sotva si tie dni pamätala. Takmer si nedokázala spomenúť, ako jej mama vyzerala. Vo svojom vnútri pocítila bolestivú prázdnotu. Zhlboka vydýchla. „Čo sa deje?“ opýtal sa Rian.

Našťastie nemusela nič vysvetľovať. Elida sa už púšťala do svojich príbehov plných dobrodružstiev, tragédií a komédií. Javisko, divadlo a dav poslucháčov sa čoskoro rozplynuli. Kaya sa preniesla do svetov, kde sa odohrávali Elidine príhody, na vzdialené miesta a do podivuhodných ríš. Po viac než hodine sa rozprávačka konečne dostala ku Kayinmu obľúbenému príbehu, starej rozprávke o chlapcovi, ktorý cestoval ďaleko za hranice svojho sveta, až na povrch morskej hladiny. Matka rozprávala Kayi tento príbeh, keď bola veľmi malá. Práve tento príbeh skutočne podnietil Kayinu predstavivosť. Existovali rôzne verzie, rôzne podoby, ale všetky spájali rovnaké základné detaily. Srdce sa jej vždy rozbúchalo o čosi rýchlejšie, keď počula, ako hrdina prvýkrát prerazil hladinu oceána a vystúpil nad ňu. Vzduch nad vodou mal byť otrávený. Súš mala byť bez života a bezútešná. No v údajne nebezpečnom vzduchu chlapec zbadal zvláštne lietajúce tvory a trblietavé vznášajúce sa paláce zo skla preplnené žiarivo zelenými rastlinami a stromami. A zazrel aj ľudí – Elida ich nazývala Ľudia Slnka. Z pier

rozprávačky pripadal Kayi svet nad oceánom taký skutočný. A zároveň taký čarovný.

Príbeh bol takmer dokonalý. Až na to, že ten chlapec mal byť dievča.

Len čo Elida dorozprávala posledný príbeh o Ľudoch Slnka, dav sa vášnivo roztlieskal. Rozprávačka sa opatrne postavila, poklonila sa a povedala: „V mojom veku už neexistujú prídavky. Ďakujem vám všetkým a nezabúdajte...“

Vtom sa na pódium vyrútil akýsi muž a naliehavo, varovne čosi zašepkal starenke do ucha. Rozprávačka sa zhlboka nadýchla a pokrútila hlavou. Úpenlivo ju o niečo prosil. Zdvihla ruku a sadla si naspäť na malú stoličku. A potom vyhlásila nasledovné:

„Môj spolupracovník ma informoval, že nás čoskoro navštívia nevítaní hostia. Odporúčam vám, aby ste všetci opustili sálu pokojne a usporiadane.“

Obecenstvo spanikáril. Ľudia sa začali ponáhľať hore uličkami a hrnuli sa k východom. Istý muž dokonca stúpil Kayi na nohu, aby cez ňu preliezol. Rian vstal a potiahol kamarátku za rukáv. „Podme!“

Ona však nemohla odísť. Ešte nie. Stará rozprávačka bola taká pokojná. Taká vyrovnaná. Prikázala svojmu spolupracovníkovi a zvyšku personálu, aby utiekli. Teraz sedela na javis-ku sama. Očami prebodla Kayu práve v momente, keď ju Rian prehováral, aby vzali nohy na plecia. „Prečo nechcú, aby ste rozprávali svoje príbehy?“ zavolała na ňu Kaya.

Starenka si priložila ruku k uchu. „Čo sa pýtaš, mladá dáma?“

Rian pustil Kayin rukáv.

Elida k nej prehovorila. Kayu zrazu premohla nervozita, takmer sa bála znovu ozvať. Takmer. „Čo je také nebezpečné na vašich príbehoch?“

Rozprávačka sa tentoraz usmiala. „Skrýva sa v nich pravda, drahá. A pravda môže byť nebezpečná.“ Ukázala na dvere. „Onedlho vtrhnú do tohto divadla vládni agenti a zatknú všetkých, ktorých tu nájdú. Niektorých prepustia, ale tých pár šťastlivcov nikdy neprehovorí o tom, čo zažili, keď boli v rukách agentov. A nikdy nespomenú ani moje príbehy.“

„A čo bude s tými, ktorých neprepustia?“

„Tých už nikdy nikto neuvidí.“

„Poďme, prosím,“ žiadal Kayu Rian.

V divadle zostali iba oni traja.

Elida opäť pozrela na dievčinu. Priamo na ňu.

„Ja utekať nebudem,“ vyhlásila, „ale vy dvaja áno.“

Vonku hučali a kvílili sirény.

„Už sú tu,“ zľakol sa Rian. „Je neskoro.“

Ujsť predným vchodom neprichádzalo do úvahy. Vbehli by agentom priamo do pazúrov. A čo potom? Elida ukázala vysoko nad nich – na balkón. Ak by sa im tam podarilo dostať, možno nájdú inú cestu von. Kaya chvatne vytiahla z batoha svoj oblek.

„Čo to stváraš?“ nechápal Rian.

„Dostávam nás odtiaľto.“

Teraz sa pred budovou ozývali výkriky.

Nemala dosť času, aby si pripútala celý výstroj. Pripevnila si na hrud' iba ochranný plech. „Chyť sa môjho chrbta!“ prikázala Rianovi.

„Čože?“ rozhorčil sa Rian. „Prečo si nenasadím výstroj ja a ty sa mi chytíš chrbta?“

„Nevymýšľaj,“ odsekla. „Máš gravitačný oblek?“

„Nie.“

Chytila ho za pravú ruku a zapískala, aby zapla pohon. „Tak sa drž!“ skríkla a nadskočila zo zeme.

Pohon zápasil s váhou dvoch osôb. Kaya mala pocit, že Rian jej čochvíľa vyklbi ruku. Zdvihli sa sotva nad výšku pliec.

„Pusť ma!“ zvolal Rian. „Pusť ma a chod!“

Pekné od neho. Jasné. No aj trochu dramatické. Kaya znovu zapískala, pričom podržala posledný tón, aby oblek zabral naplno, a zrazu sa vzniesli vysoko nad sedadlá. Zaklonila hlavu dozadu. Strop sa rýchlo približoval. Rian švihol nohami, pustil sa jej chrbta a narazil do lavice na balkóne s výhľadom na javisko. „Au,“ zašomral si popod nos.

Kayu bez neho unášal výstroj rýchlejšie, rútila sa priamo k stropu. Inštinktívne zdvihla ruky a odstrčila sa od drsnej skaly nad hlavou. Pichlo ju v zápästiach. Opäť zapískala, znížila pohon a nejakým zázrakom sa jej podarilo pristáť na nohách v podrepe niekoľko krokov od Riana.

„Máš šťastie.“

„Nie, som šikovná,“ odvetila.

Zastal a ukázal na koniec uličky. „Hm. Schody.“

Skvelé. Schodmi by sa sem dostali jednoduchšie. Aj rýchlejšie.

Počula ťažké kroky agentov, ktorí sa hrnuli do sály pod nimi.

Kaya a Rian sa prikrčili k podlahe a prikradli sa bližšie k zábradiu balkóna. Pomaly zdvihli hlavy, ale len natoľko, aby videli cez okraj. Prví agenti už vybiehali na pódium. Zvuk sa v te-raz prázdnom divadle poľahky niesol do všetkých strán.

Rian stiahol Kayu k zemi. „Opatrne,“ zašepkal. „Nechceme, aby nás chytili.“

Prikývla. Mal pravdu.

Ukázal na svoje uši. Nemuseli ich vidieť, ale stále ich počuli.

Dole pod balkónom sa Elide prihovorila žena so škripavým hlasom. „Si zatknutá.“

„Za čo?“ zháčila sa starenka.

„To veľmi dobre vieš.“

„Môže za to príbeh o chlapcovi, ktorý sa dostane nad hladinu a nenájde otrávený vzduch a pustú krajinu, ale svet prekypujúci životom a vyspelou technológiou? Nemala som spomínať Ľudí Slnka?“

„Ticho. To by stačilo.“

„Je to iba príbeh, drahá,“ pokračovala Elida. „Ibaže by nebol?“ Jej tón sa zmenil. Teraz znela, akoby sa agentom posmievala. „Mohlo by to tak byť? Môže byť ten príbeh pravdivý? Predpokladám, že to by bol jeden z dôvodov, prečo ma vy, mazači, chcete umlčať.“

Kaya a Rian na seba vyvalili oči. Mazači? O mazačoch počulo takmer každé dieťa. Nedalo sa povedať, že by to boli policajti, ale mali k nim blízko. Údajne pracovali v utajení. Chytali zločincov a revolucionárov a nechávali ich zmiznúť. Niektorí tvrdili, že ľudí vyhadzujú do hlbokého oceána. Iní vraveli, že ich zatvárajú do tajného väzenia. Kaya a Rian sa kedysi hádali o tom, či mazači skutočne existujú, alebo sú iba mýtom.

V tejto chvíli však boli desivo skutoční.

„Vstaň, Elida, lebo inak...“

„Áno, tak je to! Ten príbeh je pravdivý. Chcete ma umlčať, lebo vravím pravdu, však?“

Slová zostali visieť vo vzduchu. Rozprávačka ich vyslovila silným, vzdorovitým hlasom.

Akoby si chcela byť istá, že ju budú Rian s Kayou zreteľne počuť.

Kaya začula cvaknutie.

Potom hlboké, mocné bzúčanie.

A náraz, keď sa ktosi zosunul na podlahu.

Rian ju prakticky prišpendlil k zemi, aby nevyzrela cez okraj zábradlia.

„Opatrne ju zdvihnite a preneste na palubu krížnika!“ prikázala žena. „Radšej by som ju dostala z dohľadu, kým sa prebudí.“

Kaya tam nedokázala len tak nečinne sedieť. Pokúsila sa vyskočiť na nohy.

Rian ju stiahol na zem.

„Čo to bolo?“ zakričala žena.

„Niekto tu je,“ vyhlásil jeden z ďalších agentov.

„Skontrolovali ste balkón?“ opýtala sa.

„Nuž, my sme ne...“

Kayi mocne tlklo srdce. Toto nie je dobré. Vôbec.

„Nevšimli ste si za nami ten obrovský balkón?!“

„No, my...“

„Vylez tam, kým nevymažem aj teba!“ skríkla žena.

O niekoľko sekúnd neskôr sa na schodoch ozvali ťažké kroky agentov.

Kaya a Rian sa rozbehli k dvom veľkým oknám v zadnej časti divadla. Jedno bolo také hrdzavé, že sa nedalo otvoriť. Kaya tvrdo kopla do druhého a okno sa rozletelo. Zapískala, aby zapla pohon. „Tentoraz sa so mnou nebudeš hádať, však?“ opýtala sa Riana.

„Nie.“

Vyšplhal sa jej na chrbát vo chvíli, keď agenti s dupotom vtrhli do uličky za nimi.

Obe deti zoskočili z okennej rímasy a nechali sa unášať do diaľky, čoraz vyššie nad ulicou pod nimi. Pred divadlom agenti strkali do niekoľkých návštevníkov predstavenia, aby nastúpili do čierneho vznášadla bez okien. Kaya opäť zapískala a pustila pohon na plné obrátky. Preleteli ponad dve štvrté v absolútnom tichu. Potom ich nasmerovala nadol a zosadli na zem.

Ešte chvíľu mlčali, obaja sa snažili lapieť dych.

„Myslíš si, že to boli naozaj mazači?“ chcela vedieť Kaya.

„Určite,“ odvetil Rian.

„Počul si Elidu. To, čo vravela o svete nad hladinou... O Ľuďoch Slnka. Čo ak to skutočne nie sú iba príbehy? Čo ak tam hore naozaj existuje celý svet?“

„Kaya...“

„Idem.“

„Aj ja. Rodičia si budú lámať hlavu, kde...“

„Nie,“ skočila mu do reči a ukázala nahor. „Idem na povrch.“

„Výborne. Kým ty pôjdeš nad hladinu, ja zamierim do jadra našej planéty.“

„Myslím to vážne, Rian,“ trvala na svojom Kaya. „Je mi jedno, čo hovoria ostatní. Nad morom musí existovať život. Možno dokonca ľudia. Klamú nám. Všetkým. Na svete musí jestvovať viac než Atlantída a ja mienim odhaliť pravdu.“

ZÁHADNÝ VÝBUCH NEĎALEKO NEW YORKU

Námorníctvo označilo výbuch v prielive
Long Island Sound za štandardné vojenské cvičenie.

The New York Times

GEOFYZICI HĽADAJÚ ODPOVEDE, VLNY CUNAMI PUSTOŠIA POBREŽIA

Odborníci sú zaskočení – poprední vedci nedokážu vysvetliť príčinu ničivých vln.

Popular Science

SVETOVÁ EKONOMIKA V OHROZENÍ, LODNÉ TRASY SA UZATVÁRAJÚ

Nepredvídateľné vlny cunami spôsobujú, že plavba
po oceánoch je pre kontajnerové lode príliš nebezpečná.

Tlačová agentúra Nová Čína

SENÁT SCHVÁLIL PLÁN NA PRESUN HLAVNÉHO MESTA SPOJENÝCH ŠTÁTOV AMERICKÝCH

Stúpajúca hladina morí a nebezpečné vlny podnietili hlasovanie
o presunutí orgánov štátnej správy do vnútrozemia.

The Washington Post

ŠKOLSKÁ DIVADELNÁ HRA HITOM

Miestna inscenácia Rómea a Júlie rozosmiala vďaka tancujúcej
hlavnej postave nejdneho diváka.

Plainville Gazette

DOKONALE DOBRY PLÁN

VZNÁŠADLO malo pár preliačín. A bolo trochu hrdzavé. Jedno z predných svetiel blikalo a motor kašľal, keď sa s ním jeho otec zniesol nad zadný dvor a klesol na trávnu. No malo aj svoje osobité čaro. Keby bolo vznášadlo človek, malo by vyvalené brucho a viac chlupov v ušiach než vlasov na hlave. Rozprávalo by zábavné príbehy a volalo by sa Carl.

Nie, Chet.

Cez husté mračná sa predral lúč mesačného svitu. Mesiak osvetlil Cheta ako reflektor. Lewis sa musel pohnúť. Ako by si to mohol teraz rozmyslieť? Jeho nápad sa zjavne pozdával dokonca aj mesiacu. Nebol iba nadšený, bol priam stelesnením nadšenia. Keby bol superhrdina z komiksu, z brušiek prstov by mu vystreľovali výkričníky. Aj z prstov na nohách.

Potichu vykĺzol zo svojho okna na prízemí a zoskočil do záhrady pod sebou. Zastal a nastražil uši. Na dvore za domom nebolo živej duše. Napravo počul rodičov, ako sa hádajú v kuchyni.

Nikto naňho nezakričal. V jeho izbe zostala tma.

Celý deň pršalo, a ako sa zakrádal na špičkách po mokrej zemi v záhrade, ľavá noha sa mu vyšmykla z rozviazanej tenisky a ponorila sa do bahna. Studená blatistá voda mu pre-

močila ponožku a dostala sa medzi prsty. No to ho nezastaví. Nie. Zabudnite na topánku. Kto vôbec potrebuje dve topánky? Tá ľavá sa mu ani nepáčila. Pri palci mala na plátne škrvnu od masťnej pizze. Okrem toho, otec mu zrejme kúpi nový pár turistických topánok, keď sa vyberú do hôr.

Už len pri tom, ako sa zakrádal záhradou, sa cítil ako dobrodruh alebo dokonca tajný agent. Agent v utajení s jednou teniskou. Jeho krycie meno by bolo Ľavák. Ostatní špióni by sa čudovali, ako túto prezývku získal. Vari má vražednú ľavú nohu? Alebo mimoriadne smradľavú? Používa ju na vymámenie priznaní zo svojich nepriateľov? *Všetko mi vyklop, ty podlý zradca, inak budeš do konca života čuť zápach stúpajúci z mojej nohy!*

Zrazu sa za ním ozvalo zívnutie. Jeho brat. „Čo to stváraš?“ opýtal sa Michael. Vykláňal sa z okna.

Michael mal osem rokov, o štyri menej než Lewis. Z ľavej nozdry mu visel sopeľ.

„Utri si nos,“ zašepkal Lewis.

„Prečo máš obutú iba jednu tenisku?“

„To je nová móda. Všetci to tak nosia.“

„Prečo si v záhrade?“

„Kontrolujem kel.“

„Podľa mňa si ho zabil.“

Lewis sklopil zrak. Nohou v teniskej drvil trs listovej zeleniny. Kel bol rozhodne mŕtvy. „Ide o vedecký experiment. Chcem vedieť, či sa zotaví.“

„Vyzeráš, akoby si sa vykrádal z domu.“

„To určite nie.“

„Tak prečo máš na chrbte svoj ruksak?“

Prítomnosť ruksaku sa nedala vyvrátiť. Okrem toho ho mal napchatý na prasknutie. No nemohol sa vydať na cesty bez futbalovej lopty.

Lewis sa vrátil k oknu. S bratom mali pohľady takmer v rovnakej výške. Potiahol nosom. „Vravel som ti niekedy, že smrdíš ako syr?“

„Nesmrdím.“

Ale áno, smrdí. Ako čedar. Oblak syrového zápachu sa vznáša okolo Michaela, kamkoľvek sa pohne. Keby sa vlády nad svetom niekedy pokúsil zmocniť superzloduch s alergiou na laktózu, Michael by bol jeho úhlavný nepriateľ. Ako Batman Jokerov.

„Poviem to mame.“

„Čo jej povieš?“

„Že sa chceš ukryť vo vznášadle tvojho otca.“

„To nie je...“

„Ale áno, chceš.“

„Čo ak ti dám dvadsať dolárov, keď sa vrátim?“

Michael si utrel sople a až potom odvetil: „V tom prípade som ťa nikdy nevidel.“

Vo svite mesiaca si Lewis všimol, že mladší brat má na sebe jeho obľúbené tričko. Michael si pritiahol golier a kýchol do bavlňy. „A môžeš si nechať aj tričko,“ dodal Lewis veľkodušne. Také usoplené už by ho aj tak nechcel.

Michael si znovu utrel nos. „Naozaj?“

„Naozaj. No nikdy si ma nevidel. Vôbec sa teraz nerozprávame.“

„Rozprávali sme sa iba o tých dvadsiatich dolároch. Sľubuješ, že mi ich naozaj dáš?“

„Sľubujem.“

Michael si opäť zívól. „Dobre. Dobrú noc, Lewis.“

„Dobrú noc, kamoško.“

„Nebud' preč dlho.“

„Jasné, kamoško.“

Zatvorilo sa za ním okno. Podplácajú špióni svojich mladších bračekov? Lewis netušil odpoveď, ale nezáležalo mu na nej. Čakal naňho Chet. Vykradol sa cez záhradu, pokračoval cez mokrú trávu na dvore až k zadnej časti otcovho vznášadla. Vtisol sa na podlahu za prednými sedadlami. Do rebier ho tlačilo niečo kovové – francúzsky kľúč. Vyhodil ho na zadné sedadlo a potom si dovoľil posledný raz sa obzrieť na dom.

Solárne panely boli čisté. Veterná turbína sa pomaly otáčala. Biele rúrky hadiace sa od zberačov vody na streche sa leskli v tme. Dom nebol veľký, ale fungoval. Mama a jeho nevlastný otec Roberts spali na jednej strane. Lewis a Michael – ktorý bol v skutočnosti jeho nevlastný brat, lebo Michaelov biologický otec bol Roberts – sa tlačili v izbe na druhej strane, vedľa kuchyne. Jediné, čo v dome chýbalo? Lewisov otec. Nuž a možno automatická kuchyňa. Spoluhráč z Lewisovho futbalového tímu takú doma mal a pripravovala čokoľvek, bez zbytočných otázok, stačilo si objednať. Husté mliečne kokteily, grilované kurča, sendviče s arašidovým maslom a banánom. Lewis ju raz dokonca požiadal o burrito s vyprážaným potkanom, lebo ju chcel otestovať, a kuchyňa vychrlila hotdog. Čo je takmer to isté.

Dnes večer bol v dome jeho otec, ale nešlo o príjemnú návštevu.

Roberts sa pravdepodobne utiahol do suterénu, kde niečo opravoval, alebo za domom leštil svoje lesklé červené vznášadlo. Lewis videl, ako sa jeho rodičia v kuchyni hádajú.

Mama krúžila okolo stola. Otec si prekrížil ruky na hrudi a strúhal na ňu grimasy. Ich rozhovor neprebíhal podľa plánov. No to sa v ich prípade stávalo čoraz častejšie.

Tentoraz sa mama hnevala, lebo otec sa pokúsil zrušiť výlet do hôr a k rieke Blackwater. Znovu. Vyčítala mu, že ho ruší už

štvrtý raz. Lewis si myslel, že sa to stalo iba druhý alebo tretí. Otec sa mu ospravedlnil. A, samozrejme, Lewis bol sklamaný. Úplne. Blackwater sa v tomto ročnom období vylieva z koryta, takže vznikajú jazerá, v ktorých sa dá plávať a potápať, a voda sa valí širokými kanálmi pomedzi skaly. Človek do nich môže skočiť a dať sa unášať ako na tobogane. Lewis sa na výlet tak tešil, že sa zbalil už pred týždňom. Potom mu však otec napísal správu, že sa mu naň kvôli práci nepodarí ísť.

Teraz sa snažil ospravedlniť mame alebo čosi také. No nemusela naňho kričať. Lewisov otec sa musí venovať super dôležitým povinnostiam.

Okrem toho Lewis vymyslel riešenie. Také, ktoré všetkých uspokojí.

Otec sa zrazu odtiahol od stola a vyskočil na nohy.

Lewis sa ukryl späť do svojej skrýše.

Kuchynské dvere na boku domu sa hlučne zabuchli a Lewis počul, ako otec pochoduje po trávniku. Už teraz sa usmieval, takmer sa rozosmial. Ocko bude taký prekvapený! No nemôže sa mu ukázať hneď. Nie. Ešte nie. Keby to urobil, otec by ho pravdepodobne vyzradil mame a musel by sa vrátiť domov. Celý plán by stroskotal.

Trpezlivosť, pripomenul si Lewis. *Trpezlivosť*.

„Slabá batéria,“ oznámil Chet. „Prosím, okamžite ju dobite!“

Celé vznášadlo sa naklonilo na jednu stranu, keď sa otec zviezol svojím obrovským telom na miesto vodiča. Vypustil dlhý pomalý prd a povzdychol si.

„No dovoľte!“ zahromžilo auto.

Lewis potlačil smiech. Chet!

V krátkych a zavalitých krídlach vznášadla sa začali krútiť štyri vrtule. „To nič,“ odvetil otec. „A prestaň sa sťažovať na batériu. Si v poriadku.“